

De buurt rond

*Noabers wat hebben wij al een hoop wille van je gehad,
nooit gingen wij vergeefs naar jullie op pad,
waren we ergens om verlegen, of kalfde een koe,
het was het één of het ander, het deed er niet toe,
hadden we wat bijzonders, met werk dat moest gedaan,
je kon gerust naar de buurman toegaan,
hij bedacht zich niet lang, daarvoor was je te noa,
als het kalf wat kon, gebeurde het, helemoa,
had je brood soms tekort, ik noem maar zowat,
omdat het nog bij de bakker in de oven zat,
de buurvrouw keek in de spinde of het kan lien,
en als het even kan, dan kon je ook weer snien,
moest je nodig wat hebben, en je had zo gauw geen geld,
lenen was geen schande, het werd je voorgeteld,
kwam er in de buurte wat jongs, of was er een doon,
er was er geen één, of hij hield zijn fesoen,
de noodnoabers, gingen direct naar 't starfhuus hen,
drunken vake eerst een borrel, en kleden verhen,
wat er verder gebeuren moest, iedereen hielp mee,
doon bekend maken, soms ver weg, al was 't ook door dikke snee,
was er wat jongs, en alles was goed gegaan,
de buurwieve, konden hen kroamschudden gaan,
de keels mochten dan neet met,
of hun dat aanstond weet ik nog niet zo net,
hadden een paar burens 't met elkaar soms in 't mot,
dat was zo jammer, ze maakten zoveel kapot,
ze begrepen niet, wat je hebt aan elkaar,
maar als je de kop er tegen an zet, dan doe je soms raar,
oen buurman kun je toch zo slecht,*

*het is beter dat je het weer bijlegt,
de noaberschapband is nu niet meer zo vast,
dat is wel jammer, want zoals het vroeger was,
was 't toch zo mooi, 't schiep zo'n innige band,
van prettige samenleving op 't platteland,
maar laten wij op deze wereld zijn voor iedereen,
een goede noaber, en wij zijn zelf ook tevreen,
want man of vrouw, of je rijk bent of arm,
zoals men vaak zei, alleen word je niet warm.*

Zo was het vroeger, ook bij ons in de buurt, als er een geboorte had plaats gehad, de buurt werd het dadellijk an e zegd.

Zo herinner ik mij nog als de dag van gisteren, de 31ste December van het jaar 1917 toen daags tevoren, het was toen zondag, toen wij uit de zondagschool kwamen, wij bij Holterbroek moesten blijven. Wij wisten toen al wel wat er aan de hand was, het mysterie van voortplanting en geboorte was al niet helemaal een geheim meer voor ons. We wisten dat de ooievaar de kinderen niet bracht, die was allang naar 't zuiden vertrokken. Er werd in die nacht ons jongste broertje geboren. Ik moest 's anderdaags, het was oudejaarsdag, de buurte in om met de complimenten van Vader en Moeder, bekend te maken det ze wat jongs hadden overwunnen.

Dat dit in die zin bekend moest worden gemaakt, kwam mij altijd zo vreemd voor, maar zo werd het in het algemeen gezegd.

Holterbroeks Anton, mijn neefje, zou met mij meegaan voor gezelschap. Het had gevoren, en er was sneeuw gevallen. Het had iets gedood en weer gevoren. Daarom was het erg glad, de paden zaten vol ijs, wat wij enig vonden. Eerst deed ik bij Koerselman, waar Vaders ongetrouwde zuster was, de boodschap. Daarna gingen wij naar de Bargboer, waar de zoons Garrad en Jans, omdat ze buiten toch niets konden uitrichten, aan het aardappel schillen waren. De schaatsen, dat herinner ik me nog goed, hadden ze aan het heerdiezerke hangen.

Dan gaan we naar Luks, waar Mans net bij de schuur is, die ik de boodschap overbreng. We komen niet binnen, wat we jammer vonden, want je kreeg overal wat, was het geen koffie, dan wel een koekje of een steek. Ze waren natuurlijk ook wel een beetje nieuwsgierig, hoe of het broertje heette en wie we wel hadden bakeren. Dan gaan we naar Brookstad, en vandaar naar Hutten Dieksoom en Dikemeuie, door het veld en de dennen over een veldpaadje, hier komen we wel vaker, gaan dan naar de zoon en schoondochter, die toen daar in het zelfde huis woonden.

Dan gaan we naar Mans Stegeman, en vandaar naar Jansen en Smids Bats en naar de smid, en de Mulder, en vandaar door het veldpad, dat door de gladheid moeilijk is om te lopen, naar Velderman, waar ze juist aan de koffie zijn. Er zijn ook drie houthakkers, die de drie zware wijdgetakte beuken

voor de achterdeur hebben gekapt. Die zijn wel een eeuw oud en staan er al vanaf de tijd dat Veldermanshuis is gebouwd.

Die ene houthakker kennen we wel, dat is Franken van de Koepel. Natuurlijk moeten we even op de holtbak bij het vuur gaan zitten warmen, en een beschuit opeten, die je daar meestal kreeg.

Dan gaan we naar de Grote Schaars, waar ze allemaal aan de koffie zitten. Nadat ik de boodschap gedaan had hoor ik het Johan nog zo zeggen: "En wat wil ie der met, wil ie um anhoalen?" Dit was zo'n gezegde als er een kalf werd geboren.

Daarna moeten wij nog naar de Kruper, Kogelman, het Reusken, de Venneman en de Klaphekke. Bij Bouwhuis, waar Moeders zuster was, hadden ze al bericht gekregen.

En zo blijft die oudejaarsdag 1917 altijd als een mooie herinnering bij mij voortleven.